

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

kunne gaa for at blive af med Personalet. Nej, selvfølgelig gjorde jeg ikke det, idet jeg ikke anerkendte Grundlaget, der var skabt for det overtallige Personale, skabt ved et Brud paa de Aftaler, der havde været med Tjenestemændene angaaende Arbejdstidsreglerne.

Det ærede Medlem vil nu lægge i Ordene „pensionsberettiget“ eller „ikkepensionsberettiget“ Betydningen „fast ansat“ eller „ikke fast ansat“. Det kan det ærede Medlem ikke gøre. En Mand, der ikke er 35 Aar, er lige saa fast ansat som en Mand, der er over 35 Aar. For en Mand under 35 Aar gælder ogsaa Reglerne i § 1. At han ikke kan faa Pension før det 35te Aar, ændrer intet i dette Forhold. Den Betragtning, at altsaa alle, der ikke er over 35 Aar, ikke regnes som fast ansatte, og for dem gælder § 1 ikke, saaledes at de altsaa kan udsættes for Masseafskedigelse, maa jeg paa det bestemteste vende mig imod, og den tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen vil faa nogen som helst med til, der har beskæftiget sig med den nuværende Lønningslov.

Jeg har ikke sagt, at Ordene i § 1 om Livsgerning skal forstaas som nogle Aar. Nej, jeg har hævdet, at en Mand, som er 65 Aar, har sin Livsgerning bag sig og har Ret til at gaa, hvad Dag han vil; han har overfor Administrationen Ret til at sige: Nu gaar jeg i Morgen eller om 3 Maaneder; han har Ret dertil og skal ikke spørge nogen derom, idet hans Livsgerning er anerkendt af Statsmagten at være til Ende. Man kan ikke sige om den Mand, der i 65 Aars Alderen maa gaa, at han har en Livsgerning foran sig. Jeg vil have Lov til at hævde, at dette er rigtigt.

Det ærede Medlem Hr. Parkov mente, at det var den nemmeste Maade at komme over det paa at afskedige Personale ved at vælge en saadan Aldersgrænse. Det er ogsaa den mest hensynsfulde Maade overfor Personalet. Hvis det ærede Medlem vilde sætte sig i Forbindelse med Personalerepræsentanter og spørge dem, om de betragtede det som mindst hensynsfuldt at blive afskediget efter en Aldersgrænse eller efter en Udvalgelse i større Antal indenfor Etatens Personale, hvor der kan være et haarfint Skel mellem, hvem der kan være lidt mer eller lidt mindre egnet, da vilde det ærede Medlem sikkert faa det Svar, at en saadan Afskedigelse efter en Linie er den mest hensynsfulde.

Saa sagde det ærede Medlem, at han vilde finde det rimeligt, at man ogsaa af-

skedigede Folk, der i længere Tid havde været syge eller mindre egnede sig til Arbejdet. Den Ting er vi netop i Gang med at undersøge; det fremgaar af selve Lovforslagets Bemærkninger. Det fremgaar deraf, at da vi i Juni Maaned 1932 opfordrede de 65-aarige til frivilligt at trække sig tilbage, blev Opfordringen ogsaa rettet til dem, der ikke var fyldt 65 Aar, men som var svagelige, og det oplystes yderligere, at

„det blev samtidig overfor Distriktscheferne udtalt, at Personale, der paa Grund af legemlig eller aandelig Svækkelse ikke kan anses for arbejdsdygtigt, maa fratræde uanset Alderen. Det vil heraf fremgaa, at Statsbanernes Styrelse er indstillet paa, at ogsaa yngre Tjenestemænd, der ikke maatte være i Stand til at yde et rimeligt Ækvivalent for deres Lønning, og som Banerne ikke er i Stand til at anvise Pladser, hvor de virkelig kan gøre Fyldest, maa afgaa med Pension.“

Men det er jo Kriterier, som er stærkere end dem, man anvender overfor de 65-aarige; det erkender jeg, og det er ogsaa kun, fordi vi staar overfor et stort overtalligt Personale og staar overfor Nødvendigheden af at faa en stor Reduktion, at man er gaaet den Vej, jeg agter at gaa, og som jeg betragter som den mest hensynsfulde overfor Etatens Personale.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Jacob Sørensen: Den højt-ærede Minister og jeg skal ikke komme i Strid om, hvorvidt de i Statens Tjeneste ansatte under 35 Aar er fast ansatte eller ej. Jeg ved selvfølgelig meget vel, at har de været i Tjenesten gennem de to Aspirantaar og har faaet Ansættelse, saa er de fast ansatte. Det, jeg pegede paa, var imidlertid, at det, Ministeren her har præsteret gennem sin Administration, er, at han har afskediget Tjenestemænd fra den øverste Ende i Henseende til Alder, men at man lige saa vel kunde være gaaet den anden Vej, om man vilde det, og have afskediget fra den anden Ende. Naar man har gjort, hvad man kunde, for at afskedige de løst antagne, for at fjerne de mindre egnede Tjenestemænd og til syvende og sidst staar overfor en Situation som denne, maa man klare sig det Spørgsmaal, om ikke den Mand, der har været i Statens Tjeneste, lad os sige, i 20, 30 eller maaske 40 Aar, og som er fuldt mobil og er villig til at fortsætte i Arbejdet, om der ikke